

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriæ, 1669

II. Qua nam approbatione indigeat Confessarius eligendus à nostris
Confratribus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

articulo: ab alijs vero Sedi Apostolicæ nō reservatis casibus, toties quoties opportunum fuerit, eorum confessionibus diligenter auditis, absolvere, illisque pro commissis pœnitentiam salutarem injungere.

C A P U T II.

Quanam approbatione indigeat Confessarius eligendus à nostris Confratribus?

292.

DIXIMUS præcedenti Capite, quod Sacerdos, ut sit idoneus Confessor, & eligibilis à nostris Confratribus, si fuerit Sæcularis debeat esse approbatus ab Ordinario loci; & si Regularis etiam à suo Superiore. Quoad approbationem Ordinarij loci, censent nonnulli Confessorem sive Regularem, sive Sæcularem, approbatum ab uno loci Ordinario, posse ab habente privilegium eligi in quocunq; loco, & in quacunq; Diœcesi; Alij dicunt sufficere approbationem Ordinarij ipsius pœnitentis.

Cujus Ordinarij approbatio necessaria fit Confessario eligendo à Confratribus.

Est tamen communior, adeoq; probabilior sententia assertentium, necessariam esse approbationem Ordinarij loci, in quo est Confessarius, & ubi facienda confessio; id enim magis consonum est declarationibus sacræ Congregationis Concilij, quæ passim circumferuntur, & uni præfertim, quæ est tenoris sequentis: *Approbatum à alio, quàm Valentino Episcopo in Diœcesi Valentina, non censetur approbatum à Ordinario; idq; mihi videtur deduci posse ex allata, citataq; Constitutione CLEMENTIS VIII. Quæcunq; à Sede Apostolica.* Loquens namq; Pontifex de Confratribus, qui virtute suorum privilegiorum Confessarium sibi eligere possunt, ait; *eligi poterunt Sæculares, scilicet, in alma Vrbe à prædicto nostro Vicario; extra Urbem verò à locorum Ordinarijs; Regulares autem non solum à prædicto Vicario nostro, & à locorum Ordinarijs respectuè, sed etiam à suis Superioribus approbati sint; dum namq; Pontifex vult, quod Confessarius à Confratribus eligendus in Vrbe, sit approbatus à Vicario Urbis, qui est loco Ordinarij; colligimus ejus intentionem esse, quod approbatio Confessoris sit à Ordinario loci, in quo ipse est, & ubi facienda est confessio; quod enim dicit Pontifex de approbatione Vicarij sui quoad Confessarios eligendos in Vrbe, debet intelligi de approbatione Ordinarij con-*

libet loci. Ex quo inferendum, quod approbatus in una Diœcesi censeretur approbatus in omni alia, quoad communem modum audiendi confessiones, non tamen quoad usum facultatis hic concessæ Confessori electo, eo quod à CLEMENTE apposita sit hæc limitatio.

Quoad approbationem Superioris necessariam pro Regularibus presbyteris, advertendum, quod quamvis approbatio Ordinarij loci, quoad Sacerdotes Regulares, pro confessionibus Sæcularium audiendis non fuerit necessaria, nisi post Concilium Tridentinum, ante Concilium enim per Decretalem BONIFACII VIII. innovatam à CLEMENTE V. in Concilio Viennensi in *Clementina* Dudum, *de sepulturis*, sat erat, quod Fratres Prædicatores & Minores (& idem dicendum de alijs Mendicantibus, qui cum ijs communi- eant in privilegijs) electi à suis Prælatijs præsentarentur Ordinario pro obtinenda licentia audiendi confessiones suarum ovium, quàm si negasset, præsentandi erant alij, quibus, si illis quoq; ab Ordinario denegata fuisset prædicta licentia, poterant, autoritate Apostolica, sine alia præsentatione, eorumq; approbatione, confessiones Sæcularium audire; idq; fuit observatum usq; ad Concilium Trident. quod statuit, *nullum Presbyterum, etiam Regularem, posse confessiones sæcularium audire, nec ad id idoneum reputari, nisi habeat Parochiale beneficium, vel sit ab Episcopis approbatus*; nihilominus approbatio Superioris semper fuit necessaria. Non enim poterant Fratres ante Concilium audire confessiones Sæcularium, nisi prius à suis Superioribus electi fuissent, & præsentati Prælatijs locorum. Electio autem, & præsentatio erat quædam approbatio; idem autem absq; dubio dicendum erit post Concilium. Quare esto CLEMENS VIII. nihil dixisset de approbatione Superioris, censeo nihilominus, quod sine illa Sacerdotes Regulares non essent idonei pro audiendis confessionibus Sæcularium, & per consequens neq; eligibiles in Confessores à nostris Confratribus habentibus privilegium.

Hinc non possum, inquit Reverendissimus P. Theodorus Stratius, approbare sententiam aliquorum existimantium Confessores ab Ordinario approbatos quoad Sæculares, aut pro Sæcularibus esse eligibiles per Bullam Cruciatæ, etiamsi fuerint privati, seu suspensi à suis Superioribus, sive per simplex mandatum, sive per sententiam, ne confessiones Sæcularium audiant; quia dicunt, Regu-

E e e

lares

293.

Pro presbyteris Regularibus requiritur etiam approbatio sui Superioris &c.

294.

In Instr. lib. Cap. 6.

Ordinarij approbando Regulares, illos tantum judicant idoneos; jurisdictionem verò non tribuunt, sed illam immediate recipiunt à Pontifice.

295.

Vide de hoc N. Urbanum ab Ascens. *Tract. 2. Theolog. moral. C. 1. Regul. 1.* Approbatio Superioris est pro Regulari. ita necessaria ut sine illa nec validè, nec licitè possint audire Confessionem sæcularium, quod probatur. Contrariù sentit P.

lares eo ipso quod sunt approbati ab Ordinarijs locorum, ab illis non à Prælatis jurisdictionem recipiunt; & consensus Prælatorum non est conditio necessaria, ut confessio validè, sed ut licitè fiat: non possum, inquam, sententiam hanc approbare.

Primò, quia quod dicunt isti Doctores de jurisdictione ab Episcopis per approbationem impertita Regularibus, est contra communem sententiam Theologorum, & Canonistarum, qui tradunt Episcopos approbando Regulares, illos tantum judicare idoneos ad audiendas confessiones Sæcularium: jurisdictionem autem eos immediate recipere à summo Pontifice; & ob id Regulares approbati ab Ordinario loci in quo existunt, audire possunt confessiones, tum subditorum Episcopi approbantis, sed etiam forensium ad eos confluentium; quod nequaquam facere possent, si reciperent ab Episcopo approbante jurisdictionem.

Secundò, quia approbatio Superioris, juxta plurimum sententiam, est conditio necessaria, nedum ut licitè, sed etiam ut validè fiat confessio; quia sicut Sacerdos Regularis non potest non validè audire confessiones Sæcularium, sine approbatione Ordinarii loci, quia talis approbatio est necessaria ex Decreto Concilij Tridentini: ita nec potest sine approbatione sui Superioris, cum talis approbatio semper fuerit necessaria; faciunt autem Pontifices in Bullis à Jubilæis regulariter mentionem tantum de approbatione Ordinarii loci, ut ostendant, se velle, non obstante quovis privilegio ab eis concessò, observari novum Decretum Concilij Tridentini, non tamen ob id existimandum est, eos quoad Regulares excludere approbationem sui Superioris, quæ semper fuit necessaria. Et profectò creditum non est, quod Pontifices concedendo Sæcularibus privilegium eligendi sibi in Confessores Sacerdotes, & Regulares & Sæculares, voluerint eos posse eligere Regulares, in præjudicium & detrimentum Regularis observantiæ, quod profectò accideret, si eligere possent privatos à suo Superiore per simplex mandatum aut sententiam.

Et quod non sit talis intentio Pontificum, ex eo probare possumus, quod etiamsi in Bulla Cruciatæ concedatur omnibus Episcopis facultas eligendi sibi Confessorem idoneum, ab Ordinario approbatum, qui valeat eos à casibus Ordinarii, & Sedi Apostolicæ referentis absolvere: nihilominus ut in Regularium Ordinibus observatur

Regularis sarta tecta conservetur, CLEMENS VIII. in citata *supra* Cap. 1. Constitutione die 23. Novemb. an. 1599. edita, & URBANUS VIII. in citata *ibidem* Constitutione die 19. Junij, an. 1630. edita, declararunt suam intentionem non esse, quod dicta facultas eligendi Confessorem, qui valeat à casibus reservatis absolvere, suffragetur Fratribus, & Monialibus cujuscunque Ordinis: sed quod iidem Fratres, & Moniales circa administrationem Sacramenti Pœnitentiæ ordinariæ dispositioni suorum Prælatorum, & Sedis Apostolicæ subdantur. Quod si dicti duo Pontifices declararunt, & præsertim URBANUS VIII. suæ intentionis non esse, facultatem concessam à Bulla Cruciatæ omnibus Christi Fidelibus eligendi Confessorem, cum autoritate absolvendi à reservatis, habere locum in Fratribus, & Monialibus cujuscunque Ordinis, ne Regularis disciplina aliquando patiatur detrimentum: pari ratione dici potest, non esse intentionem summorum Pontificum, concedere nostris Confratribus facultatem eligendi sibi Confessarium presbiterum Regularem, contra voluntatem sui Superioris: id enim resultaret in non parvum præjudicium observantiæ Regularis. Sed esto, quod sententia opposita posset habere locum in Bulla Cruciatæ, in qua solum fit expressa mentio de approbatione Ordinarij loci: nihilominus cum CLEMENS VIII. quoad Regulares eligendos in Confessores à Confratribus virtute suorum privilegiorum, expressè exigat etiam approbationem Superioris ipsorum Regularium, extra omne dubium sine illa non sunt eligibiles.

Cum autem CLEMENS VII. concesserit Confratribus nostris facultatem eligendi sibi Confessarium, cum hac clausula, *sine Parochialis Ecclesie præjudicio*, sciendum est, quod SIXTUS IV. declarando hanc clausulam in nostro *Mari Magno*, licet ad aliud propositum, dixit eam esse intelligendam, quoad decimas & primitias duntaxat, quæ à Laicis solent Clericis exhiberi, per hæc verba: *Et ne de jure hujusmodi possit aliqua questio suboriri, juris hujusmodi appellatione intelligimus decimas & primitias duntaxat, quæ à Laicis solent Clericis exhiberi.* Quare Confratres nostri possunt sibi eligere in Confessorem quemcunque Sacerdotem approbatum, ut supra: modo ex tali electione Ecclesijs Parochialibus, quoad solutionem decimarum, & primitiarum Clericis fieri solitam, nullum inferant præjudicium.

E e e 2

CAPUT

Lezana cum alijs a se citatis sed cum multis limitationibus, quæ apud illum videri poterunt Tom. 3. verb. *Confessarium Regular. n. 2.*

Verum ex hac opposita sententia videtur præjudiciû inferri Regulari disciplinæ.

296.

Quomodo intelligenda sit hæc clausula *sine Parochialis Ecclesie præjudicio?*